

KAPITEL ETT

OVÄDER

Stora mörka moln drog fram över himlen vid det gamla stenbrottet.

Uppkrupen på en sten satt en liten vilsen kattunge och såg sig omkring. Snart skulle det bli oväder. Med mycket snö. Det kändes tydligt i den klara, kalla luften.

Om man bara visste hur snö luktade.

Men det gjorde inte den lilla katten ännu.

Han var bara så kall och trött. Ensam och smal som en speta. Med päls som en rotborste och långa svarta morrhår som håglöst slokade ner mot marken.

Hans mamma hade försvunnit. Hon som alltid brukade slicka honom ren och ge

honom mat. Kattungen hade jamat sig hes efter henne. Gått och letat i flera dagar och väntat på att hon skulle komma tillbaka.

Men det gjorde hon aldrig. Nu måste han försöka klara sig på egen hand. Annars skulle han inte överleva.

Det förstod han, så liten han var.

Kattungen satt på stenen och såg på snöflingorna som började falla. En extra stor tjock flinga singlarde sakta ner framför honom.

Gick den att äta?

Han slängde fram tassens för att pröva. Men flingan bara smälte och försvann.

Förvånat slickade han bort det blöta från tassens med en liten skär tunga. Egentligen var han förfärligt hungrig. Men han hade inte lärt sig att jaga än. Därför satt han kvar där han satt.

Mager som en liten pinne.

Knappt tolv veckor fyllda.

Med en päls, grå som själva skymningen, och med en mage som högljutt knorrade.